

Arrest

nr. 257 472 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 29 oktober 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 1 februari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.10.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde O. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven op 12.12.2019 te Breda (Nederland), zonder in- of uitreisstempels,
- Foto's waar zowel betrokkene als de referentiepersoon op voorkomen
- « Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° 1510/2019»
- Arbeidscontract op naam van de referentiepersoon voor haar werk in Breda

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 03.02.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 16.06.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- "Certificat de Non Propriété" van het kadaster van de gemeente Nador dd. 24.06.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente en "attestation de non travail" dd. 11.06.2020 waarin de lokale autoriteiten van Driouch verklaren dat betrokkene binnen die gemeente geen professionele activiteiten uitoefent. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten en niets zeggen over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen zou bezitten of professionele activiteiten zou hebben (gehad) in andere steden/delen van het land.
- Twee persoonlijke verklaringen van derde personen die stellen dat zij in Marokko in naam van de referentiepersoon geld overhandigden aan betrokkene; beëdigde verklaring van betrokkene dd. 08.09.2020 waarin hij stelt dat hij sedert 28.08.2017 in Breda op het adres van de referentiepersoon woont; 6 persoonlijke verklaringen van derde personen die stellen dat betrokkenes broer I. sedert septmebr bij de referentiepersoon in Breda woont en dat betrokkene daar ook twee jaar later kwam wonen; verklaring van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon waarin zij stelt dat de referentiepersoon geld opstuurde naar hen in Marokko en hen een volmacht gaf op haar rekening in Marokko. Aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke persoonlijke verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan hier in het kader van deze aanvraag gezinshereniging geen rekening mee worden gehouden.

- Stukken waaruit blijkt dat betrokkene moeder in 2015, 4 keer geld afhaalde van de rekening van de referentiepersoon. Uit een overzicht van alle geldstortingen die de referentiepersoon in de periode 2015 – 2020 deed aan haar ouders en betrokkene, blijkt dat zij in die periode 1 keer 56 euro opstuurde naar betrokkene en naar haar ouders 3 keer in 2017 en 1 keer in 2018 opstuurde. Voor zover deze betalingen, waarvan slechts één gericht is aan betrokkene, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.
- Facturen en correspondentie van maart 2019 op naam van "A. O. A." en op adres van de referentiepersoon in Nederland (Breda) met betrekking tot de aankoop van een paar damesschoenen (maat 38) en facturen en correspondentie van een Nederlandse tandarts in de maanden januari, februari en 2019 op naam van A. O. A. en op adres van de referentiepersoon in Nederland (Breda). Uit deze voorgelegde documenten kan niet met zeker gesteld worden dat het gaat om documenten die effectief betrekking hebben op betrokkene, noch dat hij in die periode effectief samenwoonde met de referentiepersoon.
- Geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli – november 2020 (voor haar werk in Breda)
- Geactualiseerd attesten van het OCMWdd. 18.09.2020 dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële uitkeringen ontvangen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook

een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.2020 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij efefctief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoeker heeft vooreerst aangetoond dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Hiertoe legde verzoeker de volgende stukken voor:

- Foto's van verzoeker en de referentiepersoon (stuk 9).

Voor de motivering hierover verwijst verwerende partij naar haar eerdere bijlage 20, doch elke motivering m.b.t. dit stuk ontbreekt hierin... Dit wordt dus aanvaard.

Deze foto's tonen dan ook een effectief gezinsleven aan tussen verzoeker en de referentiepersoon.

- Verklaringen waarin wordt bevestigd dat verzoeker en de referentiepersoon inderdaad al jaren samenwonen (thans in België, voordien in Nederland) (stuk 10).

Het betreffen maar liefst zes afzonderlijke doch gelijklopende verklaringen, waarin stuk voor stuk de samenwoning en het gezamenlijke gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon (en hun anderen broer) wordt bevestigd.

- Verklaring van verzoeker zelf, gelegaliseerd (stuk 11).

Ook m.b.t. deze verklaringen stelt verwerende partij dat deze niet kunnen worden aanvaard omwille van het gesolliciteerd karakter. Doch alweer: dit is nogal kort door de bocht en betreft een standaard motivering... Deze verklaringen dienen los van elkaar te worden beoordeeld, waarbij men tot de constatacie dient te komen dat deze stuk voor stuk hetzelfde verklaren; door de hoeveelheid en de gelijklopendheid met de rest van het dossier zijn deze wel degelijk geloofwaardig.

- Facturen op naam van verzoeker op gezamenlijk adres in Nederland (stuk 12).

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, tonen deze facturen wel degelijk aan dat ze betrekking hebben op verzoeker: het betreffen immers facturen of documenten uitgeschreven op zijn naam én gericht aan het gezamenlijk adres van verzoeker en de referentiepersoon in Nederland, waardoor er ook een effectieve samenwoning uit blijkt.

Daar verzoeker niet officieel ingeschreven was in Nederland, kan hij zijn effectieve samenwoning niet op een andere wijze aantonen dat hij thans in het kader van huidige aanvraag heeft gedaan.

- Marokkaans paspoort afgeleverd in Breda met vermelding van het adres van de referentiepersoon (stuk 23).

Uit al deze stukken blijkt evenwel dat verzoeker, na het verlaten van Marokko, effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij woonde erbij en werd door haar financieel onderhouden. Betrokkene vormen intussen dus reeds jaren 1 gezin en thans nog steeds.

8.

Verder heeft verzoeker bewezen dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Hij legde in deze zin de volgende documenten voor:

- Geldstortingen door de referentiepersoon in de periode 2017 - 2018 aan verzoeker en de inwonende ouders (stuk 4).

Deze geldverzendingen gebeurden 1) voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging en dus 'in het verleden' en gebeurden 2) dan wel rechtstreeks aan de referentiepersoon, dan wel aan de ouders van verzoeker/referentiepersoon doch om te dienen voor het levensonderhoud van verzoeker. Dit laatste blijkt duidelijk uit de verklaring hieromtrent van de moeder (stuk 6).

- Geldafhalingen in Marokko door de moeder van verzoeker vanaf de rekening van de referentiepersoon (stuk 5).

Het betreffen geldafhalingen in de periode 2015 en dus ook 'in het verleden'. De moeder van verzoeker/de referentiepersoon beschikte over een volmacht op de Marokkaanse rekening van de referentiepersoon, zodat zij hiervan geld kon afhalen om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van verzoeker (stuk 6).

- Verklaringen van familieleden in Marokko waaruit blijkt dat zij op instructie van de referentiepersoon gelden overmaakte aan verzoeker (stuk 7).

Wat betreft de geldverzendingen en geldafhalingen stelt verwerende partij dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn.

Er dient in dit opzicht evenwel gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige tijds-, frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te oud en te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in gelijkaardige zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 8):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Verzoeker herhaalt dat er in totaal wel degelijk voldoende bewijs voorligt van regelmatige stortingen in de periode 2015-2017 (en dus 'in het verleden'). Bovendien is het leven in Marokko goedkoper.

Wat betreft de verklaringen die voorliggen, stelt verwerende partij dat deze niet kunnen worden aanvaard omwille van het gesolliciteerd karakter. Doch in huidig dossier liggen tal van verklaringen voor, stuk voor stuk gelijklopend, waardoor er wel degelijk geloofwaardigheid vanuit gaat. Verwerende partij beperkt zich evenwel tot een standaard motivering die altijd wordt gehanteerd in dergelijke dossiers wanneer er verklaringen op eer voorliggen, doch dit gaat niet op... De hoeveelheid en gelijklopende inhoud van de verklaringen dient immers ook beoordeeld te worden.

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de hierboven besproken stukken. Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde stukken (geldverzendingen, geldstortingen, verklaringen uit verschillende hoeken en de attesten van onvermogen) tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken en op verschillende manieren geld overgemaakt aan verzoeker.

Daarnaast heeft verzoeker ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was.

- *Zo legde hij een attest voor waaruit blijkt dat hij in de jaren 2016 tot 2019 geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Marokko en dus onbelastbaar was (stuk 13).*
- *Hij legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij geen gemeentetaks hoefde te betalen, omdat hij over geen onroerende eigendom beschikte (stuk 14).*

M.b.t. deze attesten stelt verwerende partij enerzijds dat deze worden opgemaakt op verklaring van eer vanwege de betrokkene en anderzijds dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven.

Doch, uit deze attesten blijkt nergens dat deze werden opgemaakt na een verklaring op eer. Het betreffen met andere woorden officiële attesten vanwege officiële instanties die gebruikt mogen worden in rechte.

Ook dat niet alle inkomsten zouden moeten worden aangegeven betreft een standaard 'kopie paste' motivering die zij altijd gebruikt, doch niet staft.

Het attest is nochtans compleet en bevat letterlijk: beroepsinkomsten, inkomsten uit landbouw, uit roerende en onroerende goederen, andere inkomsten... Dit betreft hetzelfde soort attest als het aanslagbiljet naar Belgische normen.

- *Verzoeker legde ook nog een attest voor waaruit blijkt dat hij geen onroerende eigendommen bezit (stuk 15).*

Dit attest heeft, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, wel degelijk betrekking op heel Marokko, daar het duidelijk werd opgemaakt na nazicht van de nationale registers (i.e. nazicht door de dienst in Nador, maar wel van het centrale, nationale register).

Er blijkt ook nergens uit dat het enkel betrekking zou hebben op de datum van opmaak van het attest!

- *Er werd tevens een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen professionele activiteiten had (stuk 16).*

Ook hieruit blijkt nergens dat het enkel betrekking zou hebben op de datum van opmaak van het attest.

- *Tot slot legde verzoeker nog een attest voor waaruit blijkt dat hij in Marokko alleenstaand was (stuk 17).*

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, auod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij noch een beroep, noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 18). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Marokko en hierbij ten laste is van de referentiepersoon. alsook dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

10.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 8).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2,

sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de geldstortingen/geldafhalingen/verklaringen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

11.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in

artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 13.01.2020 gevestigd in België (stuk 19). En dit dus slechts enkele weken vóór verzoeker (03.02.2020). Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkenen zich als gezin hebben gevestigd in België vanuit Nederland.

De referentiepersoon woonde hiervoor, samen met verzoeker (zie supra) in Nederland en verhuisde slechts enkele weken voor de officiële inschrijving van verzoeker in België naar hier!

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België - dit terwijl zij reeds sinds jaren samenwonen

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

12.

Tot slot toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werd het volgende voorgelegd:

- *arbeidsovereenkomst referentiepersoon (stuk 20);*
- *loonfiches referentiepersoon (stuk 21);*
- *attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (stuk 22).*

Dit aspect wordt bovendien ook bevestigd door het feit dat de referentiepersoon verzoeker reeds jaren ten laste neemt zonder probleem.

Dit wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing."

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de vreemdelingenwet formeel te motiveren. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr.

101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.2. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij voor zijn verzoek om machtiging tot verblijf in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar de foto's die hij voorlegde en het Marokkaans paspoort dat werd afgeleverd in Breda, motiveert de bestreden beslissing dat deze stukken reeds werden beoordeeld in de bijlage 20 van 16 juni 2020. Tegen deze beslissing werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend, waardoor deze bijgevolg definitief is.

Wat betreft de persoonlijke verklaringen van derden en de beëdigde verklaring van verzoeker zelf, motiveert de bestreden beslissing dat het gesolliciteerde karakter van deze stukken niet uitgesloten kan worden. Verzoeker betoogt dat deze verklaringen allen gelijklopend zijn en wel degelijk bevestigen dat verzoeker samenwoonde met zijn zus en in Nederland deel uitmaakte van haar gezin. Door aan te voeren dat het *“te kort door de bocht”* is om te stellen dat het gesolliciteerde karakter van de verklaringen niet uitgesloten kan worden, maakt verzoeker duidelijk dat hij het niet eens is met verweerders beoordeling. Met dit tegenspreken maakt hij echter niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verzoeker legt tevens een factuur voor, voor de aankoop van een paar damesschoenen, en facturen en correspondentie van een Nederlandse tandarts. Deze stukken zijn geadresseerd aan verzoeker op het adres van de referentiepersoon in Nederland. De bestreden beslissing motiveert dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze stukken effectief betrekking hebben op verzoeker, noch dat hij samenwoonde met de referentiepersoon. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij niet officieel was ingeschreven in Nederland en dat hij derhalve de effectieve samenwoning met zijn zus niet op een andere wijze kan aantonen. Met deze argumentatie toont verzoeker echter niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat de voormelde stukken niet aantonen dat verzoeker in Nederland deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

2.1.3. Uit de voorgelegde geldstortingen blijkt dat de referentiepersoon in een periode tussen 2015 en 2020 één keer 56 € overmaakte aan verzoeker en drie geldstortingen deed in 2017 aan haar ouders en één in 2018. De bestreden beslissing motiveert dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te kunnen worden als begin van bewijs. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geen tijds-, frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde oplegt aan het ten laste zijn. Met zijn betoog gaat verzoeker er echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing tevens motiveert dat niet blijkt dat verzoeker aangewezen was op de voormelde stortingen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze bedragen werden aangewend voor andere doeleinden.

Verzoeker betoogt dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en wel degelijk was aangewezen op de geldstortingen van de referentiepersoon. In de mate dat verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar de verklaringen die hij neerlegde, kan worden verwezen naar de bovenstaande beoordeling van deze stukken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar een *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”*, motiveert de bestreden beslissing dat ook deze stukken reeds neergelegd werden in het kader van verzoekers aanvraag om gezinshereniging van 3 februari 2020 en beoordeeld werden in de bijlage 20 van 16 juni 2020. Verweerder oordeelde dat dit stuk, alsook de *“attestation du revenu global 2016-2019”* werden opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker waardoor het gesolliciteerde karakter niet uitgesloten kan worden. Daarenboven dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden, zodat het voorleggen van deze attesten niet uitsluit dat verzoeker toch inkomsten heeft. In de beslissing van 16 juni 2020 werd geconcludeerd dat voormelde attesten niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van onvermogen. In de mate dat verzoeker kritiek aanvoert tegen deze motivering, dient de Raad er wederom op te wijzen dat er geen beroep werd ingesteld tegen deze beslissing, waardoor deze definitief is.

Ter ondersteuning van zijn betoog wijst verzoeker tevens op het *“certificat de non propriété”* van 24 juni 2020 en de *“attestation de non travail”* van 11 juni 2020. De bestreden beslissing motiveert dat deze stukken werden opgesteld op het moment dat verzoeker Marokko reeds had verlaten en niets zeggen over de periode voorafgaand aan verzoekers komst naar België. Wat betreft de *“attestation de non travail”* voert verzoeker aan dat uit dit attest niet blijkt dat het enkel betrekking heeft op de datum van de opmaak ervan. Met dit betoog gaat verzoeker er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing er tevens op wijst dat voormeld attest enkel stelt dat verzoeker geen professionele activiteiten uitoefent binnen de gemeente Driouch en geen betrekking heeft op andere delen van het land. In verband met het *“certificat de non propriété”* betoogt verzoeker dat dit attest wel degelijk betrekking heeft op heel Marokko. Daarenboven blijkt volgens verzoeker niet uit het attest dat het enkel betrekking heeft op de datum van opmaak ervan. Verzoeker laat echter na om te verduidelijken op welke manier dit attest aantoonst dat verzoeker wel degelijk was aangewezen op de geldstortingen van de referentiepersoon.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 28 augustus 2019 met nummer 225 307, dient te worden opgemerkt dat deze zaak een weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf betreft en geen gezinshereniging zoals *in casu* het geval is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de feiten die aan de grondslag liggen van voormeld arrest, dezelfde zijn als in de onderhavige zaak.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine] RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al iaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; dat hij door deze (financieel) gesteund wordt: én dat zij samen verhuisden naar België (zie supra).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.1. *In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met zijn zus. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond.*

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT